

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.091 van 25 oktober 1999
in de zaak A. 87.124/VII-19.543.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DE PONTIERE,
kantoor houdende te IEPER,
Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 5 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 29 september 1999;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 16 januari 1999 en heeft zich op 18 januari 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 april 1999 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :
daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene verklaart problemen te hebben omdat hij afkomstig is uit G. Hij zou gewerkt hebben bij de belastingsinspectie. Op een dag zou hij in een fabriek de illegale aanmaak van wodka en sigaretten ontdekt hebben. Enige tijd later zou zijn overste hem gevraagd hebben ontslag te nemen. Dit zou hij dan ook gedaan hebben. Bij een paspoortcontrole zou hij lastiggevalen zijn omwille van zijn vroegere beroep. Ze zouden bij hem ook drugs aangetroffen hebben. Daardoor zou hij enige tijd in voorhechtenis doorgebracht hebben. Toen hij vrijkwam vóór zijn proces vluchtte hij naar België.

Het verhaal van betrokkene lijkt eerder ongeloofwaardig. Het lijkt eigenaardig dat iemand direct ontslag geeft wanneer hij daartoe gevraagd wordt. Ook is het vreemd dat de politie hem er direct inluist als ze vernemen wat zijn vroegere job is. Betrokkene brengt geen documenten aan die zijn identiteit, nationaliteit en reisroute kunnen bewijzen. Verder is het verhaal eerder vaag. Hij slaagt er niet (in) aan te tonen dat de problemen die hij kende daadwerkelijk te wijten waren aan het feit dat hij afkomstig is uit G."

1.3. Op 28 september 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 april 1999. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 29 september 1999.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten

onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, verzoeker het volgende aanvoert :

- "1. De bestreden beslissing heeft als bedoeling dat verzoeker, binnen de 5 dagen ingaande vanaf de betekening van de beslissing, zijnde op 24 september 1999 het grondgebied van België zou verlaten.
2. Deze omstandigheid verantwoordt de uiterst dringende noodzakelijkheid, nu verzoeker tevens de vereiste spoed aan de dag legt, door reeds op heden het verzoekschrift neer te leggen er rekening mee houdend dat de verzoekende partij nog de stukken diende te verzamelen ten einde de kosteloze rechtspleging te kunnen bekomen.";

Overwegende dat de procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter vertoont, vermits door deze procedure de rechten van verdediging van de verwerende partij en van de tussenkommende partij tot een minimum worden beperkt en het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig wordt verstoord, zeker in het Vreemdelingencontentieux, dat wordt gekenmerkt door een zeer grote toevloed van zaken; dat bovendien in het Nederlandstalig Vreemdelingencontentieux tot op heden de "gewone" schorsingszaken praktisch onmiddellijk worden vastgesteld, van zodra het Auditoraatsverslag wordt neergelegd, zodat verzoeker duidelijke feiten en gegevens dient aan te brengen die het direct aannemelijk maken dat de schorsing onmiddellijk

lijk moet worden bevolen (vaste rechtspraak, zie onder meer :

"R.v.St., XXX, nr. 38.302, 11 december 1991;
R.v.St., XXX, nr. 38.306, 11 december 1991;
R.v.St., XXX, nr. 38.533, 22 januari 1992;
R.v.St., XXX e.a., nr. 43.856, 13 augustus 1993;
R.v.St., XXX, nr. 49.110, 20 september 1994.";

dat wat verzoeker heeft aangehaald hieraan niet beantwoordt, omdat hij na het verstrijken van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten zijn verzoekschrift heeft ingediend, aangezien de bestreden beslissing op 29 september 1999 aan verzoeker werd betekend en hij pas op 5 oktober 1999 (postdatum) zijn verzoekschrift heeft neergelegd, hetzij na het verstrijken van de termijn van vijf dagen die is ingegaan op de datum van betekening van de bestreden beslissing; dat dienvolgens verzoeker niet heeft gehandeld met de vereiste diligentie en alertheid en het "spoedeisend" karakter van de zaak het gevolg is van zijn eigen stilzitten; dat desbetreffend wordt verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State :

"R.v.St., XXX nr. 64.608, 20 februari 1997;
R.v.St., XXX, nr. 67.513, 11 juli 1997;
R.v.St., XXX, nr. 74.296, 16 juni 1998;
R.v.St., XXX, nr. 78.154, 15 januari 1999;
R.v.St., XXX, nr. 81.965, 29 juli 1999.
Vaste rechtspraak zowel van de Franstalige als van de Nederlandstalige Kamer, zie Jaarverslag 1994-1995, blz. 264 en Jaarverslag 1995 - 1996, blz. 159.";

3.2. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig oktober
1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.